

Er is een weg, en hij leidt naar het Hart van het Universum Femmie Liezenga

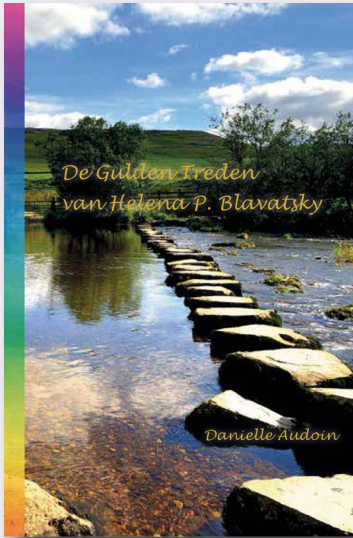
Femmie Liezenga is corresponderend secretaris van de Esoterische School van Theosofie.

*Er is een weg, smal en doornig, en met gevaren van allerlei aard, maar toch een weg, en hij leidt naar het Hart van het Universum. Ik kan je vertellen hoe hen te vinden die je de geheime doorgang tonen die zich alleen naar binnen toe opent en zich voor altijd stevig achter de neofiet sluit. Er is geen gevaar dat onverschrokken moed niet kan overwinnen; er is geen beproeving waar smetteloze zuiverheid niet doorheen kan komen; er is geen moeilijkheid die een sterk verstand niet te boven kan komen. Voor hen die winnend voorwaarts gaan is er een beloning die niet in woorden is uit te drukken - het vermogen de mensheid te zegenen en te redden; voor hen die falen zullen er andere levens zijn waarin succes kan komen (toegeschreven aan H.P. Blavatsky, *Collected Writings XIII*, bladzijde 219).*

Toen H.P. Blavatsky (HPB) was overleden vond Annie Besant dit gedicht in één van de laden van haar bureau. De woorden zijn heel diep en nodigen uit tot overpeinzing: *Er is een weg, en hij leidt naar het Hart van het Universum.*

Ergens wordt gezegd dat spiritueel licht niet wordt geboren uit meningen of argumenten, maar er wordt ook in de Theosophical Society (Adyar) gezegd dat allen hun meningen mogen hebben. Als we echter het spirituele pad willen bewandelen is het dan van belang om meningen te hebben en met elkaar te discussiëren en te argumenteren? Het lijkt tegengesteld te zijn met het motto van onze vereniging waarin wordt gesteld dat er niets boven Waarheid gaat.

Als dat zo is, hebben meningen dan eigenlijk wel zoveel waarde? Om te ontdekken wat de absolute Waarheid inhoudt, moeten we onze meningen en ideeën misschien wel weggooiden en een open, lege geest hebben, dat wil zeggen: een geest die ontvankelijk is voor Waarheid. In te zien dat we in feite niets weten, geeft ruimte om het Pad in stilte te bewandelen. In die stilte vallen meningen, argumenten en ideeën weg en stemmen we ons meer en meer af op het Centrum van ons Wezen.

In *De Gulden Treden* die ons via HPB door de Meesters van Wijsheid zijn gegeven wordt gesproken over een ongesluierd geestelijk inzicht en over de bereidwilligheid om raad en lering te geven maar ook om te ontvangen.

Laten we eerst ingaan op de woorden 'raad en lering te geven en te ontvangen'. Misschien is het voor ons op dit moment wel belangrijker om allereerst raad en lering te ontvangen, want wie onder ons kan zeggen: Ik weet! Om te kunnen ontvangen, moeten we in stilte verblijven. Om te kunnen ontvangen, zullen alle meningen tot een einde moeten te komen en moeten stoppen. De Stem van de Stille Spreker kan alleen in openheid worden ontvangen en in een toestand van leren, van diep luisteren, van luisteren naar dat wat zich voorbij de vergankelijkheid der dingen bevindt.

Een ongesluierd geestelijk inzicht: voor het woord 'inzicht' kunnen we ook het woord 'perceptie' gebruiken. Wat zou deze ongesluierte perceptie kunnen betekenen? Het lijkt of hier sprake is van de buddhische toestand, een totaal gewaar zijn, niet bedekt door enige sluier, een toestand die niet wordt aangeraakt door afleidende of misleidende gedachten. Een ongesluierte geestelijke perceptie lijkt te betekenen: geen conclusies te hebben, een perceptie die universeel is en dus heel, alomvattend. Alleen met een open geest kunnen we het onnoembare naderen. Het is een perceptie die ons ruimte geeft om te ontdekken, een perceptie die zich afstemt op dat wat onvergankelijk is.

Soms zeggen mensen dat het enige doel in hun leven is om verlichting te bereiken, maar als we dit doel stellen om van ons eigen lijden verlost te worden, dan is het een zelfzuchtig doel. Er is geen altruïsme in zo'n doel, en ook geen sprake van inzicht, geen sprake van juiste perceptie. Het zou kunnen zijn dat mensen die zeggen dat ze verlichting willen bereiken dit met de intentie zeggen te willen ontdekken wie of wat ze in diepste wezen zijn; misschien willen ze de ware bron van hun bestaan vinden.

In *Licht op het Pad* van Mabel Collins wordt gezegd dat, om de Stem van de Stilte te kunnen horen, we dienen te begrijpen dat ware leiding van binnenuit komt. Dit toont aan dat we moeten leren om ons niet te identificeren met de voorbijgaande dingen. Het mag dan misschien belangrijk zijn om kennis van theosofie te hebben, maar als die kennis alleen maar theoretisch is en ons niet werkelijk verandert, dan heeft die geen waarde. Kennis zou ons weleens kunnen blokkeren. Kunnen we tot het werkelijke begrip komen dat alles rondom ons slechts tijdelijk is, en voorbij gaat? Kunnen we leren om onszelf niet te identificeren met dat wat tijdelijk is?

Er is veel schoonheid rondom ons en we hebben zintuigen om dat waar te nemen. Met de zintuigen ervaren we, en als we open zijn dan leren we van onze ervarings-

gen. Zodra we echter de dingen benoemen en onszelf met de ervaringen identificeren, zodra we de ervaringen die we plezierig noemen willen continueren, en de zogenaamd pijnlijke willen vermijden, dan is de ervaring een herinnering geworden, en zo dus gekristalliseerd en gestagneerd: dan wordt het een herhaling van het bekende. Is het mogelijk om ook te leren van dat wat we lelijk en afstotelijk noemen, en in te zien dat wat we als plezierig bestempelen een keerzijde van lijden heeft? Bovenal: is het mogelijk om helemaal niet te labelen?

Als we alles leren zien als een uitdrukking, een expressie van de ene Werkelijkheid, dan leren we om ons niet te identificeren met de immer voorbijgaande dingen. In *Aan de Voeten van de Meester* van Alcyone, de jonge Krishnamurti, worden ons enkele zinnen ter begeleiding gegeven, namelijk: *Leid mij van het onwerkelijke naar het Werkelijke; leid mij van duisternis naar Licht; leid mij van dood naar het Eeuwige.*

Kunnen we leren onze identificaties los te laten, te laten vallen en ons focuspunt te verleggen: meer innerlijk te focussen, in plaats van almaar alleen uiterlijk? Misschien leren we op deze manier één te zijn met Stilte; leren we zo de Stilte meer toe te staan om naar voren te komen, te midden van alle voorbijgaande dingen. Als we dit toestaan zullen we misschien niet meer zo worden teruggeworpen door alle gebeurtenissen in de uiterlijke wereld. Zij komen en gaan, zij zijn slechts de voorbijgaande dingen, net zoals wolken in de blauwe lucht.

Misschien zouden we kunnen zeggen: het veranderlijke is het totaal van manifestatie, van zijn eerste, meest onzichtbare trilling op het allerhoogste gebied tot aan de traagste trilling op het materiële gebied. Misschien zouden we kunnen zeggen dat eeuwige Stilte de Bron is van deze totale onzichtbare en zichtbare manifestatie en dat beide tegelijkertijd bestaan: eeuwige Stilte, het onveranderlijke enerzijds, en de voorbijgaande dingen, het veranderlijke anderzijds ...

We zouden kunnen proberen heel anders te focussen, en door dat te doen zullen we in staat zijn in de wereld te leven, maar er niet van te zijn. Het betekent dat we geen toevlucht nemen tot de ene of de andere oever van de rivier van het leven, maar dat we in staat te zijn te midden van alle beroering rechttop te blijven, ongebroken, stil, zelfs wanneer de rivier van het leven op stormachtige wijze stroomt ... Misschien zouden we hier de volgende woorden kunnen gebruiken: 'bewust te zijn zonder enige keuze te maken'.

Als we een glimp van het onveranderlijke opvangen, zullen we alle dingen in een ander licht gaan zien. Misschien leren we om ons te verwonderen, en voelen we ons ingebed in een mysterie dat we proberen te ontdekken. Niet een ontdekken met ons denken, maar een ontdekken in stilte. Alleen met een open, lege geest, vertoevend in Stilte, leren we, en in dat leren ontspringt nederigheid, zonder enige inspanning.

Als we het mysterie ontdekken, al was het maar voor even, zullen we niet in staat zijn het in woorden te vangen, omdat het voorbij woorden is, voorbij de mentale staat, voorbij alle gedachten. Om de Stem van de Stilte te kunnen horen moeten we één worden met de Stille Spreker...

In *Licht op het Pad* staat geschreven dat het leven zelf onze leraar is. Elke ervaring, elke gebeurtenis in ons leven is onze leraar, onze goeroe. We hoeven deze niet buiten ons te zoeken, want de leraar is dichterbij dan handen en voeten: hier, direct voor onze neus. Het hangt van onszelf af of we het leven zien als onze goeroe, onze leraar. Vooral temidden van pijn en verdriet is er iets dat we kunnen leren.

Misschien worden we op die manier sensitiever en bewuster van de schoonheid die verborgen ligt in ons innerlijk wezen.

Misschien worden we ook bewuster van de schoonheid om ons heen en in anderen...

Misschien verdwijnt alle lawaai dan...

En misschien ontmoeten we ware Stilte en worden we een zich ontvouwend bewustzijn naar steeds diepere lagen gewaar....

De ware Leraar verblijft dus in ons innerlijk wezen. Als we, al was het maar voor even, in een glimp, bewust worden van de waarheid over dat innerlijke wezen, dan zal dat al ons handelen veranderen en zullen we op een totaal andere manier gaan leven. Zó leren we, zonder enige inspanning, aan het bekende te sterven, in Stilte die niet is geboren uit het gebied van het bekende...

Tot slot: Jiddu Krishnamurti zei dat de kern van de leringen is: *pogen, zonder enige inspanning, te leven met de dood, in een toekomstloze stilte...*

*Er is een Weg, smal en doornig, maar toch een Weg....
en hij leidt naar het HART van het Universum.*

Uit: *The Theosophist*, november 2015

